

Текст на Малка Монтеверде

* *
ЕГМОНТ * *

ЕГМОНТ

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизведени под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие *Suenos en el aire*
Copyright © 2017, Disney Enterprises, Inc.
All rights reserved.

Превод Ния Спасова
Редактор Иванка Ангелова
Коректор Таня Симеонова

Издава „Егмонт България“ ЕАД
1142 София, ул. „Фритьоф Нансен“ 9
www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2017
Тираж: 4000 бр.
ISBN 978-954-27-2068-3

Всичко се случва прекалено бързо. Падаме заедно на асфалта; объркана, поглеждам Матео, който ме прегръща, за да ме защити, и едва си поема дъх.

– Добре ли си? – пита ме. – За малко да те блъснат...

Трудно ми е да разбера какво се случи, но накрая успявам.

– Не знам какво щеше да стане, ако не се беше появил. Спаси ми живота, Отворко. Отново.

Усмивва ми се и ми помага да се изправя, междуременно ме пита защо съм си тръгнала от състезанието. После пристигат тичешком Нина и началничката на отделението. Казвам им, че съм добре, и питам лекарката за госпожа Родригес.

– Госпoжата я няма – отговаря. – Няма да се връща; семейството ѝ я отведе в друг дом.

Как е възможно? Току–що ми се обади! Поглеждам колко е часът и изпадам в паника, трябва да се върнем на състезанието! Тичаме с всички сили, но въпреки това, щом пристигаме зад кулисите, всички ни гледат изнервени. Извинявам се на Хулиана, но тя дори не ми позволява да ѝ обясня. Останалите отбори вече са минали и е наш ред.

– Още една минута и щяха да ни дисквалифицират – казва тя сериозно. – Слагайте си кнките веднага, искам ви всички на пързалката след една минута. Не ме разочаровайте, разбрано?

Усещам напрежението, докато ме гледа право в очите.

– Обещавам ти, че ще дам цялото си сърце – отговарям.

След малко идва Симон и му казвам, че умирам от страх.

– Всички сме много притеснени – казва Симон, – но сме тук, заедно, като един отбор. Вярвам в теб: ти си нашият лидер, сърцето на групата и се нуждаем от теб.

Това ме кара да се притеснявам още повече, ами ако не се получи финалната стъпка и ни изключат заради мен?

– Трябва само да имаш вяра в себе си – казва

ми Симон. – Аз вярвам в теб.

– Симон има право, Луна – казва Матео, докато се приближава. – Време е да оставиш страховете и да рискуваш. Ще успееш да го направиш, сигурен съм.

Поглеждам ги и се усмихвам; карат ме да се чувствам много по-добре. Изведнъж водещата обявява Джам&Ролер, заставаме в позиция, готови да дадем всичко на пързалката. Матео и Симон правят блестящо дуета си. Всяко движение е в пълен синхрон, докато идва моментът за финала. Усецам всички погледи върху мен, не знам дали ще мога да го направя. Момчетата и момичетата се усмихват и чувствам вярата им в мен. Съсредоточавам се, засилвам се и... политам на колела! След това ръкоплясканията ме връщат в реалността: успяхме!

На връщане към кулисите се прегръщаме въодушевени, докато не идва Хулиана и удря по пода с бастуна си.

– Какво правите? – пита.

– Радваме се – казва Рамиро.

– За какво? Че успяхте да направите една пълна хореография в синхрон?

Тогава започваме да говорим за моментите, които ни се получиха добре, но Хулиана ни припомня, че останалите отбори също са много добри. Виждам как всички униват и се опитвам да ги накарам да се почувстват по-добре, но Хулиана отново прави физиономия.

– Най-важното е да преминем селекцията и да продължим състезанието – заявява тя. – Да ни елиминират на това ниво, ще бъде срам за „Ролер“. Хайде, ще обявят резултатите всеки момент.

Заедно се връщаме на пързалката, за да чуем резултатите. Изпълнени сме с енергия, премесена с притеснение, а междувременно водещата започва да говори:

– И сега моментът, който всички очакват. Готови ли сте да разберете кои са трите избрани отбора?

По-готови не можем да бъдем. Когато обявяват първия финалист, никой не се изненадва. Отборът на Джъмп Фаст е невероятен. Сега ще обявят втория отбор... и не сме ние. Ръкопляскаме, но вече не издържаме от нерви, остава само един отбор!

– Остава да разберем кои са последните, които се класират – казва водещата, докато се прегръд

щаме, – третият отбор, който ще участва на полуфинал... Не беше лесно решение... – Прави пауза и усещам, че ще експлодирам. – С общо 70 точки е последният отбор, който се класира за полуфинал... „Джам&Ролер“!

Всички подскачаме от щастие, класирахме се! Това е невероятно!

– Какво щастие! – казвам на Матео и го прегръщам. – Не мога да повярвам, че влязохме в Родафест.

– Благодаря ти за всичко, Луна – казва той и се усмихва.

После идва Симон и си пляскат ръцете.

– Луна! – Прегръща ме, щастлив. – Казах ти, че можем да го направим! Мексико, идваме!

Почти не забелязвам кога идва Хулиана от реда със седалки.

– Поздравления, деца! – казва с усмивка. – Наистина, не мога да повярвам.

– И аз – казвам ѝ. – Заслужаваме поздравления, нали?

Предлагам на всички да отидем в „Ролер“ да празнуваме; по пътя разказвам на Симон какво се случи преди състезанието. Притеснява се, когато му казвам, че за малко да ме блъснат, а той ми съобщава, че „Ролер Бенд“ се е разпаднала.

Ще трябва да го обсъдем после, защото идва

Хулиана.

– Липсваха точност, детайл, техника – казва. – Този път имахте късмет, а не ми харесва да разчитате на късмета. Свиквайте с мисълта, че нещата ще се променят в този отбор... и то много. Очаквам ви утре рано на пързалката. Това е всичко, оставям ви да си „празнувате“.

Тръгва си, а ние оставаме потиснати, но точно в този момент Матео ми прави знак да го последвам навън. Води ме в парка, за да можем най-сетне да говорим. Гледаме се право в очите и му благодаря, че ме спаси. Той ми повтаря думите от песента си:

– *Sei unica, unica ser l tu oi occhi riflettono lo stesso amore che ho nei miei...* Виждам в очите ти отражението на любовта си към теб. Бих ти казал още хиляди неща, но не искам никога да забравяш най-важното... – Хваща ме за ръката. – Че те обичам.

Усмиввам се, но се страхувам, че всичко е сън. Казвам му го, но дори не ме оставя да завърша:

– Не сънуваш, Луна. Двамата сме заедно и нищо не може да ни раздели повече. – Поглеждам го в очите и му вярвам. – Остава само един въпрос, на който да си отговоря, момиче за доставки.

– Какъв въпрос?

– Лутео..., да или не? – Усмивва се.

– Имаш ли някакво съмнение, Отворко? – Приближаваме се все повече и повече, докато устните ни се срещат... най-после.

